

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **I. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 6. 2020, č. j. 30 A 218/2018 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-66805-6/SO-2018, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 2. 5. 2018, č. j. OAM-11583-31/DP-2017, jímž byla I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a II. podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu a byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 2. 6. 2020, č. j. 30 A 218/2018 - 50.

[3] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgány řádně neposoudily povahu jeho činnosti, pokud dospěly k závěru, že vykonává závislou činnost, nikoliv podnikání.

V prvoinstančním řízení byl žalobce podrobně vyslechnut a byly mu položeny konkrétní otázky ke zjištění, jaká je náplň jeho pracovní aktivity. Sám žalobce vypověděl, že nevykonává nic z toho, co definuje činnost statutárního orgánu, naopak svoji roli popsal jako ryze zaměstnaneckou. Nebyl rovněž schopen odpovědět na základní otázky týkající se samotné existence obchodní korporace. Správní orgány na základě výsledku žalobce tedy dostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci a dospěly ke správnému závěru, že žalobce neplní účel pobytu. Krajský soud dále neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že výkon nelegální práce nemůže bez dalšího představovat *jinou závažnou překážku* ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Situace, v níž společnost fakticky vede jiná osoba, a žalobce vykonává zcela odlišnou činnost, představuje nerespektování pravidel pro zaměstnávání značné intenzity a správní orgány proto nepochybily, když dospěly k závěru o naplnění pojmu *jiná závažná překážka* jednáním žalobce. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgán I. stupně se řádně vypořádal s rodinnou situací žalobce, přičemž žalobce v podaném odvolání, ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by závěry správního orgánu I. stupně zpochybnil. Ze zjištěných okolností nevyplývá žádný zásadní faktor, který by převážil nad zájem České republiky, aby žalobce opustil její území. Samotná skutečnost, že bratr žalobce s rodinou dlouhodobě pobývá na území České republiky a žalobce zde vykonává ekonomickou aktivitu, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od jiných běžně posuzovaných případů. Pokud žalobce měl za to, že v jeho případě existuje určitá výjimečná okolnost, která by byla způsobila zpochybnit primární záměr správních orgánů, bylo na něm, aby je tvrdil, k ničemu takovému však v průběhu správního řízení z jeho strany nedošlo.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že správní orgány i krajský soud nesprávně posoudily činnost jím vykonávanou jako závislou práci namísto podnikání. Krajský soud se dále nevypořádal s námitkami stěžovatele týkajícími se absence posouzení povahy jeho činnosti z hlediska definičních znaků závislé práce. Činnost stěžovatele splňuje definici podnikání, a to jak z hlediska formálního, kdy stěžovatel je veden jako jednatel společnosti V. s. r. o. v obchodním rejstříku, tak z hlediska materiálního, tj. stěžovatel vykonává výdělečnou činnost samostatně, na vlastní účet a odpovědnost, živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Správní orgány tak nebyly oprávněné zamítnout žádost stěžovatele pro neplnění účelu povoleného pobytu.

[6] Stěžovatel dále namítal, že v důsledku nesprávného posouzení jeho činnosti jako výkonu závislé práce byla jeho žádost nesprávně zamítnuta také z důvodu existence *jiné závažné překážky pobytu cizince na území*, která měla spočívat ve výkonu nelegální práce stěžovatelem. I kdyby však jeho činnost (manuální práce v lese) vykazovala rysy závislé práce, není možné ji považovat za natolik závažné ohrožení veřejného zájmu, aby ji bylo možné podřadit pod neurčitý právní pojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území*. Jediná skutečnost, ze které je dovozována značná závažnost tvrzené závislé činnosti stěžovatele, je údajně nevyřešená otázka odpovědnosti za vedení společnosti. Odpovědnost za vedení společnosti přitom jednoznačně nese stěžovatel a na této situaci nic nemění, že část své činnosti nevykonává stěžovatel osobně, ale zajišťuje ji prostřednictvím svého bratra. Z této skutečnosti tak nelze vyvozovat dostatečnou intenzitu porušení veřejného zájmu stěžovatelem.

[7] Krajský soud rovněž pochybil, když aproboval postup správních orgánů, které řádně neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

pokračování

K závěru o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele správní orgány dospěly, aniž by tento zásah jakkoli definovaly a učinily relevantní skutková zjištění. Nedostatečným posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí byl porušen i čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. Také krajský soud své závěry o přiměřenosti rozhodnutí náležitě neodůvodnil. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že na území České republiky pobývá již od r. 2006, tedy již 14 let. Za takto dlouhou dobu si na území vytvořil silné sociální vazby a integroval se do zdejšího prostředí. Žije zde také jeho bratr, se kterým si je stěžovatel blízký a je s ním v každodenním kontaktu. Pokud by stěžovatel musel nyní opustit území České republiky, byla by mu způsobena újma v oblasti jeho soukromého a rodinného života, neboť by byly zpřetrhány jeho rodinné i přátelské vazby na území České republiky a stěžovatel by byl vytržen ze sociálního prostředí, ve kterém strávil posledních 14 let. Stěžovatel poukazoval také na svoji silnou ekonomickou integraci, kdy již od r. 2006 na území České republiky vyvíjí legitimní ekonomickou činnost a v současnosti je jediným jednatelem společnosti V. s. r. o., která se zabývá poskytováním služeb v hospodářské a zemědělské oblasti, konkrétně v oblasti lesnictví, rybníkářství a zemědělství. V důsledku zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatel bude nucen ukončit svoji podnikatelskou činnost, neboť nemůže řádně řídit svoji společnost z území Ukrajiny. Ukončením podnikatelské činnosti mu bude způsobena materiální újma, neboť tak přijde o zdroj obživy. Zároveň budou poškozeni i jeho čeští obchodní partneři, kteří spoléhají na dodávky služeb ze strany jeho společnosti. Újma bude způsobena i zaměstnancům společnosti stěžovatele, kteří v důsledku ukončení podnikatelské činnosti jejich zaměstnavatele přijdou o zdroj příjmu.

[8] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel neuvádí žádné nové skutečnosti, které nebyly řešeny v průběhu odvolacího řízení a řízení o žalobě. Žalovaná dále uvedla, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a odkázala na své vyjádření k podané žalobě ze dne 23. 10. 2018.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[13] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznámá, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že dne 13. 11. 2017 byl proveden výslech stěžovatele, kterého se zúčastnil i bratr stěžovatele jakožto jeho zmocněný zástupce. V rámci tohoto výslechu stěžovatel mimo jiné uvedl: „*Pracuji v lese od roku 2006 dosud. Sázejím sazenice stromů, sekám trávu, dělám dřevorubce a dále ostatní práce v lese. Vjše uvedenou činnost vykonávám od roku 2006 do současné doby. Dělán od roku 2006 dosud manuální činnost v lese.*“ Dále vypověděl: „*Nepamatuji se, kde má společnost V. s. r. o. sídlo. Pracuji v lese fyzicky, manuálně, nic jiného nedělám. Firma má v současné době 25 zaměstnanců. Nemůžu si teď vzpomenout, kdy firma vznikla. Ve firmě dělám lesnické práce. Zakázky pro firmu hledá můj bratr, já nerozumím administrativě, papírům, to vše je záležitostí mého bratra.*“ A dále: „*Nevím, co firma vlastní za majetek, to ví bratr.*“ „*Existuje plná moc na bratra v této firmě. Celou firmu V. s. r. o. řídí můj bratr, a to i v mé přítomnosti na území ČR. Bratr za firmu uzavírá smlouvy, najímá zaměstnance firmy, hledá zakázky, rozhoduje o provozních záležitostech, má na starosti administrativní záležitosti. Bratr určuje, kdy a kam se pojedje pracovat do lesa. Moje práce pro firmu spočívá v tom, že manuálně pracuji s ostatními zaměstnanci firmy v lese a dohlížím na to, jak pracují. Jsem jejich mistr. Před založením firmy jsem vykonával stejnou činnost.*“ „*Vše ve firmě má na starosti můj bratr. Nevím, kdy proběhla poslední valná hromada firmy, nevím, co znamená valná hromada.*“ Na dotaz, zda má firma V. s. r. o. založen firemní bankovní účet, stěžovatel uvedl: „*Nevím, nemůžu si vzpomenout, ví to můj bratr.*“ Na dotaz, jaké byly hospodářské výsledky firmy V. s. r. o. v letech 2015 až 2017, stěžovatel odpověděl: „*To já nevím, to vše ví můj bratr.*“ K dotazu na výši své odměny za činnost pro uvedenou firmu stěžovatel uvedl: „*Dostávám za svoji práci kolem 20 000 Kč měsíčně na ruku, je to za práci v lese. Tuto částku dostávám od založení firmy, peníze na ruku mi dává můj bratr. Když jsem pracoval jako živnostník, dostával jsem od bratra méně peněz, dával mi je také můj bratr.* Na závěr výslechu uvedl bratr stěžovatele: „*Firmu V. s. r. o. řídím ze 100 % já, jinak by se firma rozpadla. (...) Dále bych uvedl, že bratr chtěl ukončit živnost, protože jsem chtěl založit firmu na jeho jméno, abych mohl najmout zaměstnance včetně bratra.*“

[15] Z výpovědi stěžovatele u výslechu tedy jednoznačně vyplynulo, že obchodní firmu V. s. r. o. řídí a fakticky v ní vykonává funkci jednatele bratr stěžovatele, který dohlíží na veškeré činnosti v této firmě. Tuto skutečnost pak ostatně potvrdil i bratr stěžovatele ve svém vyjádření na konci výslechu. Bratr stěžovatele má na starosti obchodní vedení společnosti, vyhledává zakázky, uzavírá obchodní smlouvy, najímá zaměstnance, určuje, kdy a kam půjdou zaměstnanci firmy pracovat, má na starosti administrativu, zná výsledky hospodaření firmy a rozhoduje o veškerých provozních záležitostech firmy. Naopak stěžovatel za pravidelnou finanční odměnu osobně vykonává pouze fyzickou práci v lese, při které plní pokyny, které jsou mu přiděleny jeho bratrem. Současně má tak nízké vědomosti o fungování firmy, které jej limitují pro výkon funkce jednatele, a tudíž není možné, aby se podílel na řízení firmy jako její statutární orgán. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem správních orgánů i krajského soudu, že činnost stěžovatele v rámci firmy V. s. r. o. naplňovala znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákona

pokračování

č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a stěžovatel tak neplnil deklarovaný účel pobytu. Na tom nic nemění skutečnost, že stěžovatel je formálně zapsán jako jednatel firmy V. s. r. o. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81). Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50: „Zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud cizinec nenaplnuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za správný.“

[16] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem, že dlouhodobé a nepřetržité neplnění účelu pobytu a výkon nelegální práce (v období minimálně od října 2015 do doby konání výslechu, tj. do 13. 11. 2017) správní orgány správně vyhodnotily jako *závažnou překážku bránící pobytu žalobce na území* a své závěry logicky, přesvědčivě a podrobně odůvodnily. Krajský soud proto nepochybil, když postup správních orgánů aproboval. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25, ve kterém zdejší soud uvedl, že „*Jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců] může být i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v ČR, typicky dlouhodobý výkon závislé práce bez patřičného povolení úřadu práce, tedy výkon nelegální práce (srov. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, bod 12, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24, bod 13, a ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19, bod 18). [...] hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý.*“

[17] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, že správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.

[18] Podle § 44a odst. 3 věta druhá ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[19] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jebož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

[20] Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán*

nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[21] Je třeba poukázat na skutečnost, že čl. 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále vyplývá, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán se musí s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39). Správní orgány měly proto povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Podle názoru krajského soudu se správní orgán I. stupně touto otázkou zabýval na str. 9 a 10 svého rozhodnutí, a to dostatečně. S tímto závěrem zdejší soud souhlasí.

[22] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, že nebyla opomenuta zásadní hlediska případu stěžovatele. Z tohoto rozhodnutí plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb stěžovatele v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že sám stěžovatel v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije a pracuje na území České republiky již delší dobu a že zde má bratra, nic bližšího neuváděl. Stěžovatel se tak posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu domáhal pouze obecně a neuvedl, v čem konkrétně by jeho nepřiměřenost měla spočívat. Zdejší soud přitom v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, konstatoval, že „*Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 - 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).*“ Výše uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Správní orgán I. stupně nezpochybnil tvrzení stěžovatele, že má na území České republiky bratra a určité ekonomické a sociální vazby. Z dostupných podkladů (žádost stěžovatele, cizinecký informační systém a výslech stěžovatele) bezpečně zjistil osobní a rodinnou situaci stěžovatele, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Stěžovateli bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. V podaném odvolání stěžovatel pak proti posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nic konkrétního nenamítal, pouze obecně uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, když se nijak nepokusil skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit. Podle názoru zdejšího soudu správní orgány však nepochybily, když stěžovatele nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, případně jej znovu nevyšlechly. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného

pokračování

zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na území České republiky nepobývali ti cizinci, kteří porušují platné zákony, s právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu provedené správními orgány dostatečné.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že tvrzení stěžovatele, že v důsledku zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude nucen ukončit svou podnikatelskou činnost a bude čelit potížím s opětovným začleněním do života na Ukrajině, je v rozporu s jeho dalšími tvrzeními uvedenými v průběhu výslechu konaného dne 13. 11. 2017. Stěžovatel při výslechu totiž výslovně uvedl: *„Na Ukrajině máme dva domy na jednom pozemku. V jednom domě žiji já s matkou, když jsem na Ukrajině, a v druhém žije rodina sestry. Na Ukrajině mám tedy mámu a sestru jménem A. Děláním v ČR sezonní práce v lese a od toho se odvíjí i mé cesty na Ukrajinu, většinou jsem tak 4 měsíce v ČR, potom odjedu na Ukrajinu na 1-2 měsíce a potom zpět do ČR. (...) Naposledy jsem byl na Ukrajině v srpnu 2017, přijel jsem do ČR dne 25. 8. 2017. Máma potřebovala pomoci kolem domu, má 60 let. Naposledy jsem byl na Ukrajině asi na dobu 1 a půl měsíce. Dále jsem byl na Ukrajině od 25. 12. 2016 do 24. 2. 2017, v ČR byla zima, není práce v lese. Dále jsem byl na Ukrajině cca od listopadu 2015 do června 2016, bylo to z důvodu, že jsem na Ukrajině chtěl odpočívat, byla to má dovolená.“* Na otázku správního orgánu, zda někdo zastupuje firmu V. s. r. o. v době jeho nepřítomnosti v České republice, stěžovatel uvedl: *„Existuje plná moc na bratra v této firmě. Celou firmu V. s. r. o. řídí můj bratr a to i v mé přítomnosti na území ČR.“* Z výše uvedených tvrzení samotného stěžovatele je tak zřejmé, že má na Ukrajině rodinné zázemí a pobývá tam každý rok vždy po dobu několika měsíců, přičemž nejdelší nepřetržitý pobyt na Ukrajině činil dokonce cca 7 měsíců. Současně stěžovatel jasně uvedl, že firmu V. s. r. o. fakticky řídí jeho bratr, a to i v době jeho přítomnosti na území České republiky.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu